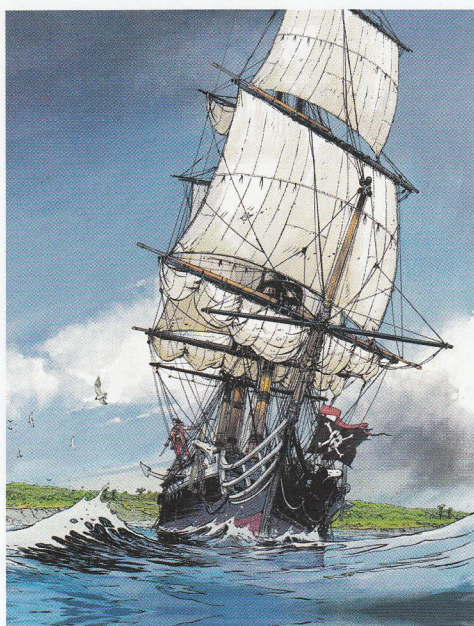

CLASICII LITERATURII ÎN BENZI DESENATE

COMOARA DIN INSULĂ

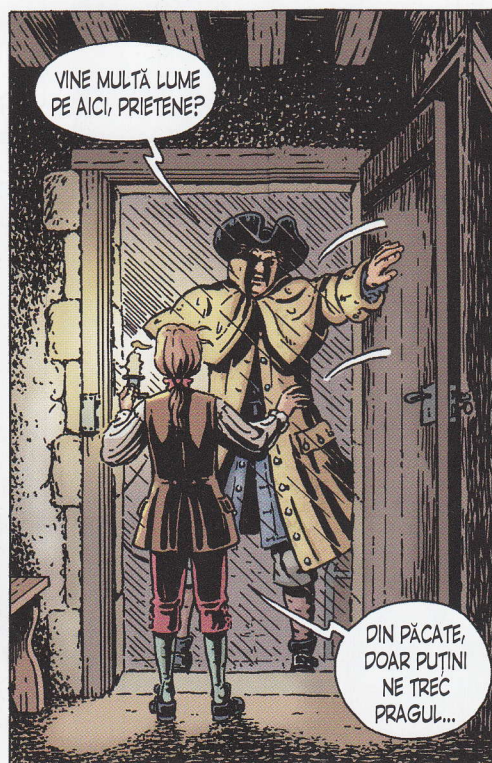
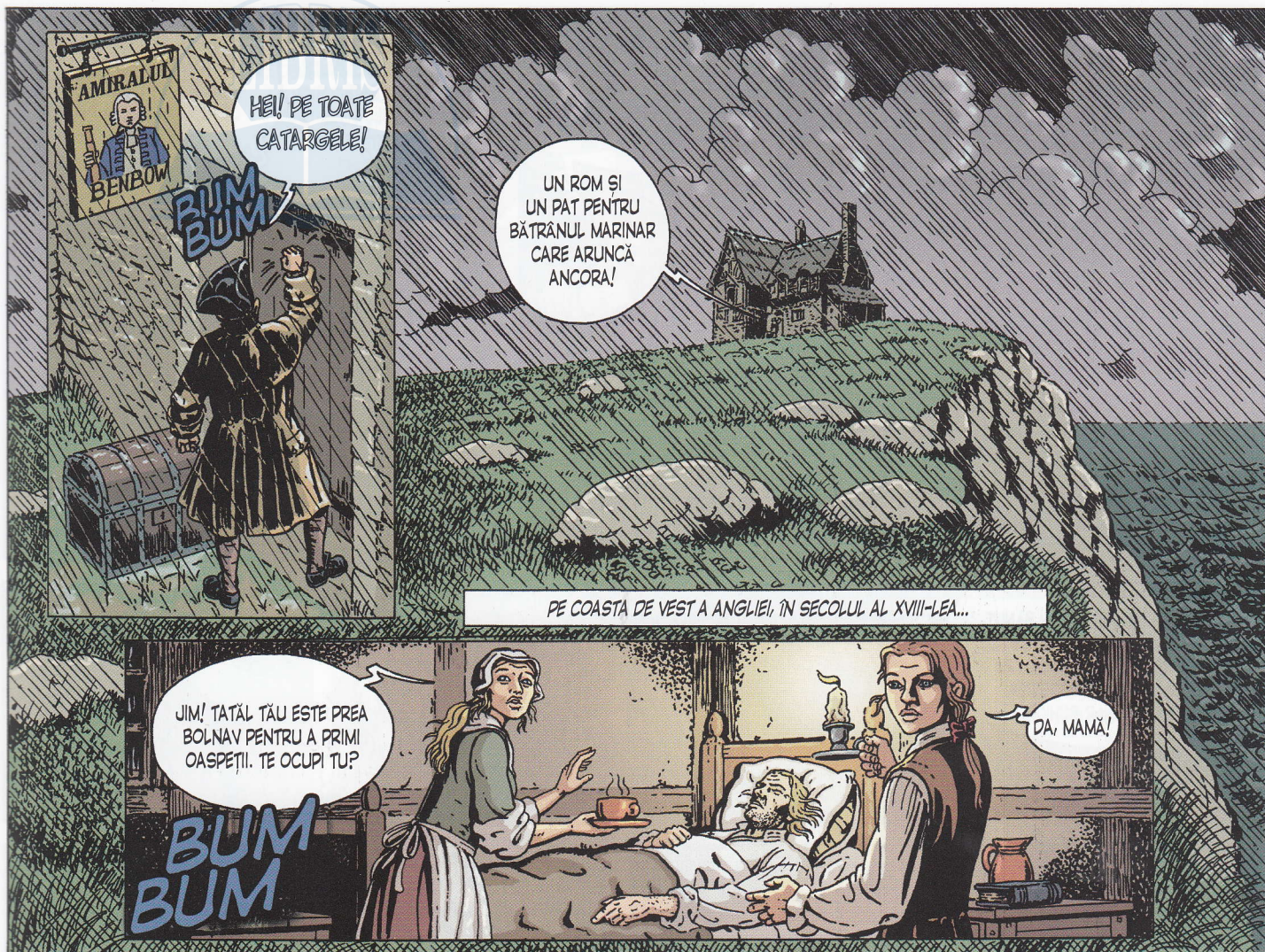
după Robert Louis Stevenson

Adaptare/scenariu: Cristophe Lemoine

Desene: Jean-Marie Woehrl

Culori: Patrice Duplan

LADA MORTULUI
ȚINEA CÎNȘ'PE
MARINARI PE EA...
ȘI O STICLĂ
DE ROM!

NU SUNT MOFTUROS, ROM
ȘI NISTE OUĂ CU ȘUNCĂ -
ASTA-I TOT CE-MI TREBUIE.
ȚINE UN ACONTO,
TINERE HANGIU!

NUMELE MEU ESTE
JIM HAWKINS, DOMNULE.
HANUL ESTE
AL PĂRINȚILOR MEI.

PUTEȚI SĂ-MI SPUNEȚI „CĂPITANE”!
O SĂ RĂMÂN O VREME LA VOI,
SĂ MĂ UIT LA CORĂBII
DE PE FĂSIA ACEEA ÎNALTĂ
DE FALEZĂ.

BINE,
CĂPITANE!

ÎNCĂ CEVA, PUSTIULE! UN BĂNUȚ
DE ARGINT LA FIECARE ÎNTĂI ALE LUNII,
DACĂ VEI FI CU OCHII-N PATRU
ȘI-MI VEI ANUNȚA SOSIREA
UNUI MARINAR ȘCHIOP.

UN MARINAR
ȘCHIOP?

JIM!

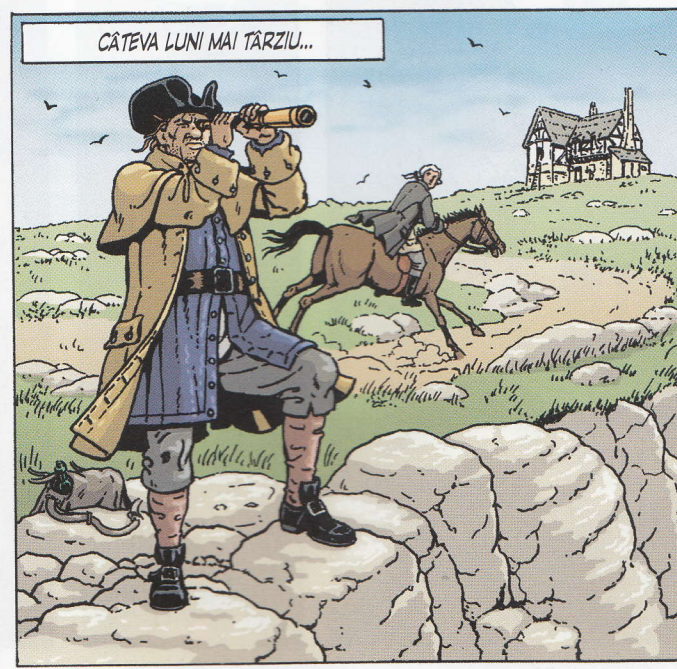

ÎN SFÂRSIT, TĂTĂL TĂU
A ADORMIT! O SĂ MĂ OCUP
EU DE DOMNUL.

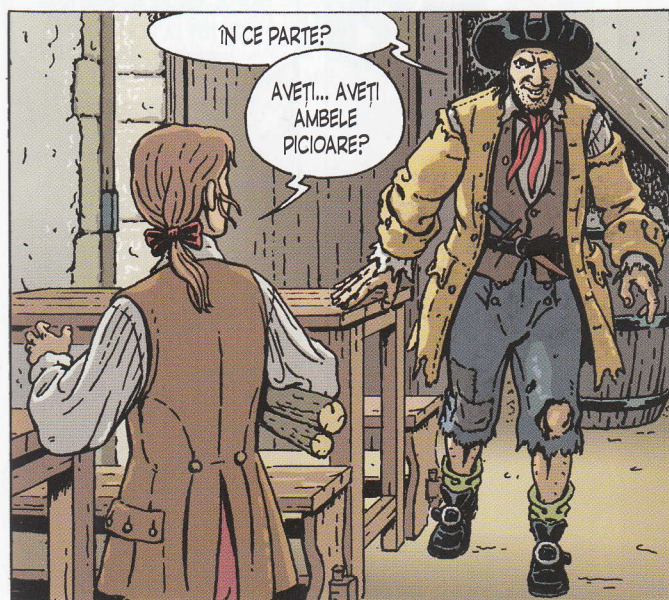
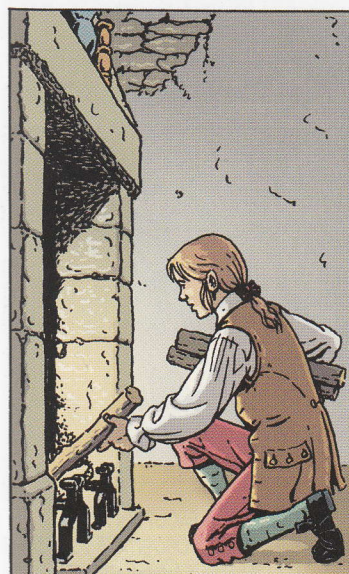
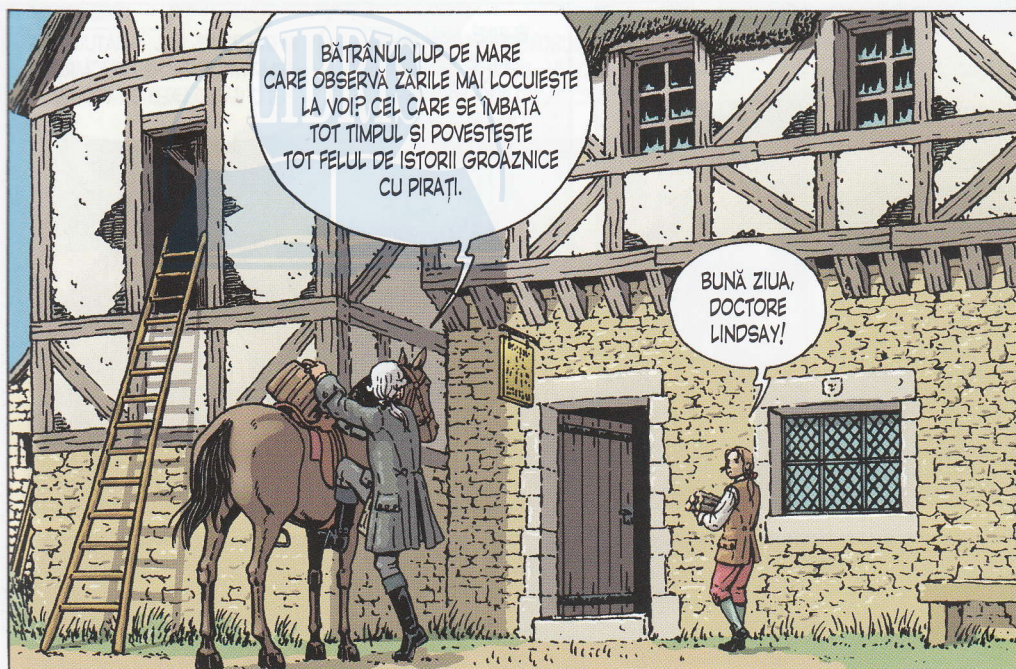
UN PAHAR
DE ROM,
CUCOANĂ.

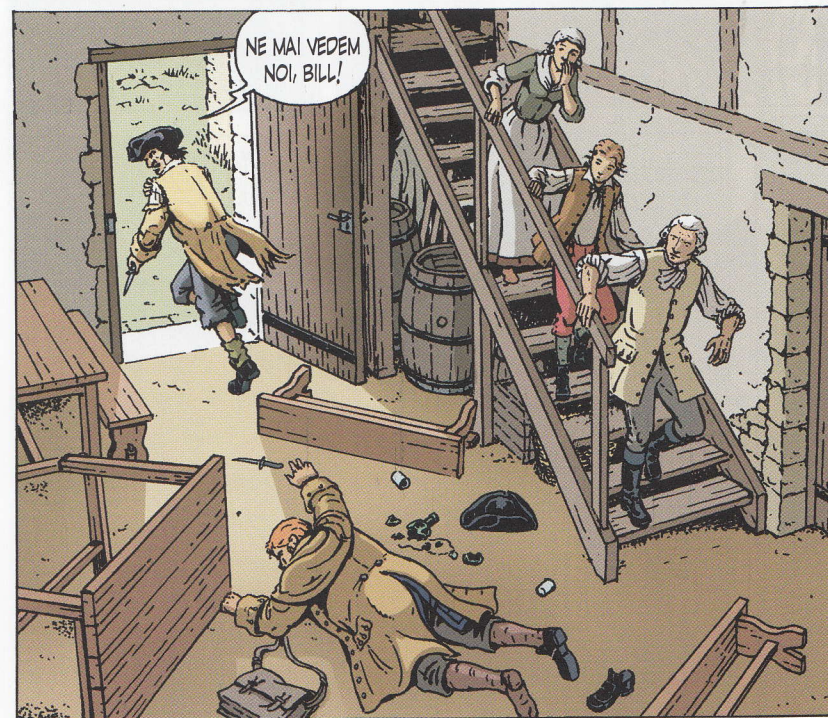
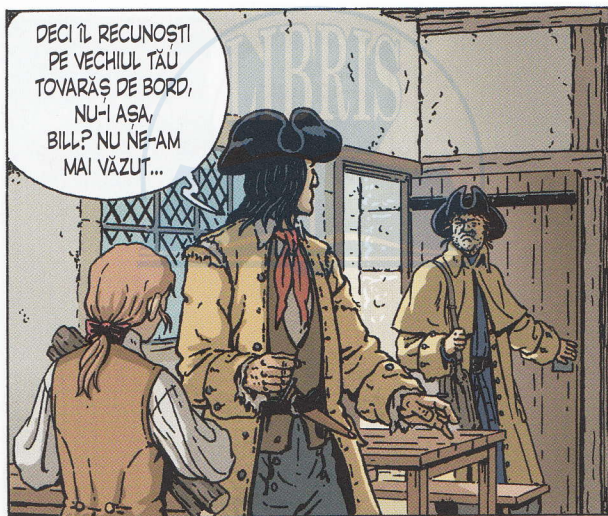

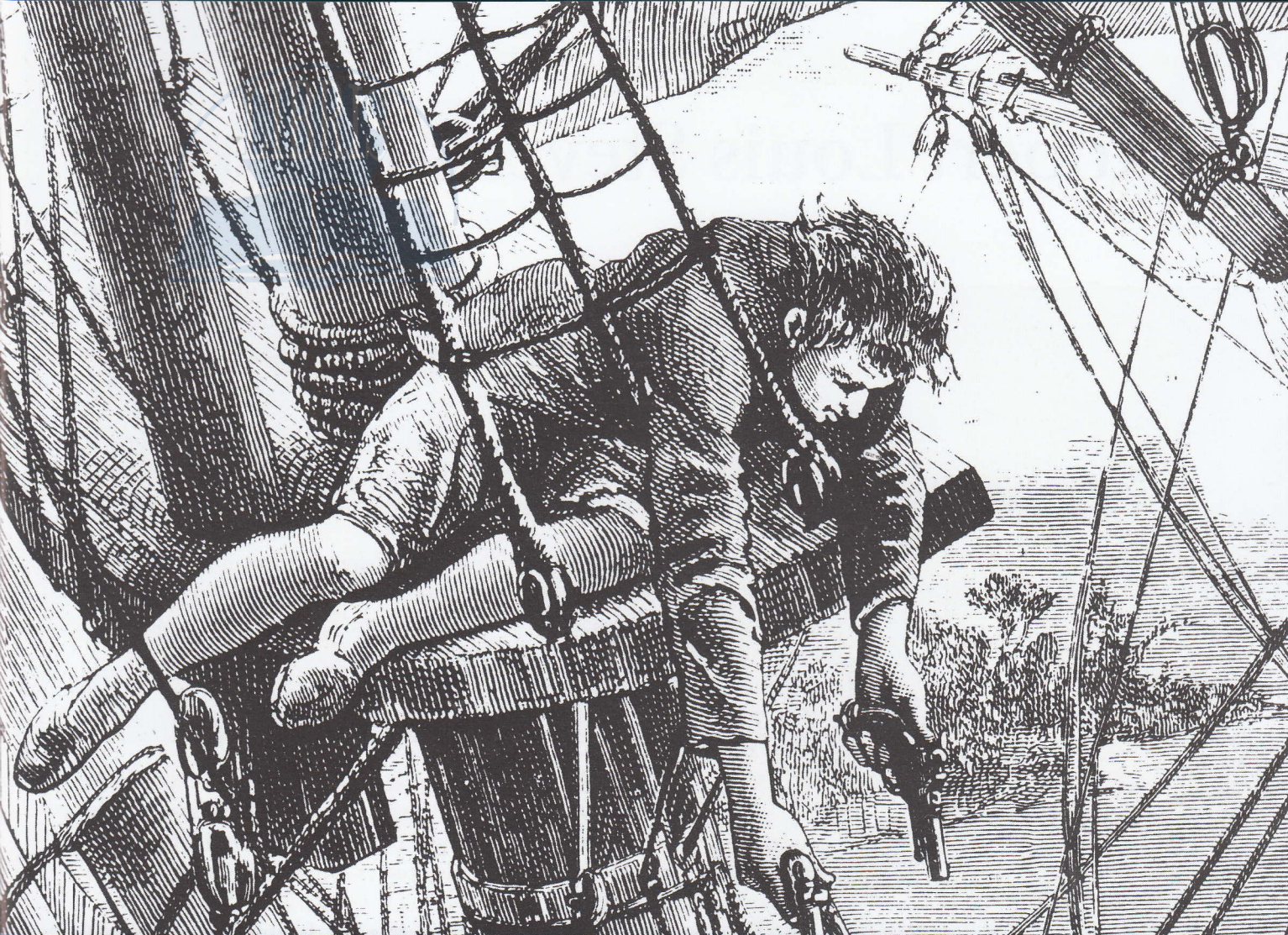
ȘI APOI O SĂ URMEZE
ALTELE ȘI DUPĂ ACEEA
AM SĂ URC CUFĂRUL
ÎN CAMERA MEA.
LADA MORTULUI
ȚINEA CÎNȘ'PE MARINARI
PE EA...

CÂTEVA LUNI MAI TĂRZIU...

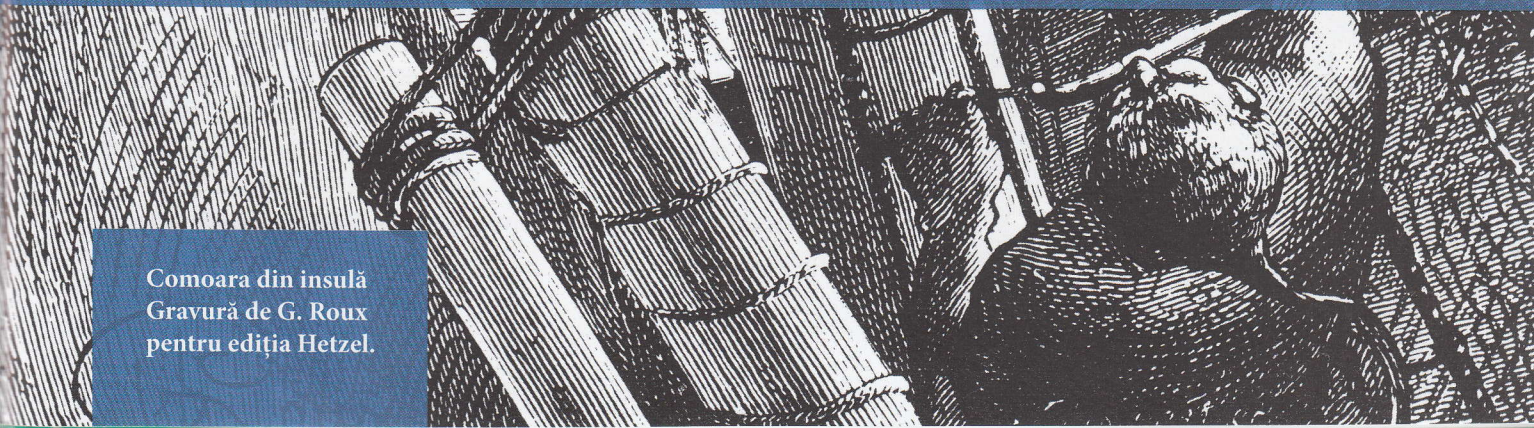

[DOSAR LITERAR]

în colaborare cu Nicole Gabet

COMOARA DIN INSULĂ

Robert Louis Stevenson

Comoara din insulă
Gravură de G. Roux
pentru ediția Hetzel.

Autorul Robert Louis Stevenson (1850–1894)

Scriitorul Robert Louis Stevenson s-a născut în data de 13 noiembrie 1850, la Edinburgh, și a murit la vârsta de 44 de ani, departe de Scoția natală, pe insula din Pacific unde a ales să trăiască împreună cu familia sa.

Cunoscut mai ales pentru romanele sale, Stevenson a fost deopotrivă poet, eseist, autor de cărți de călătorie, teoretician al literaturii. A întreprins numeroase călătorii, chiar dacă avea o sănătate precară și a fost un boem entuziast, în ciuda originilor sale burgheze și calvine.

Gustul pentru narațiuni palpitante i-a fost cultivat de talentul de povestitoare al dădacei sale, care l-a îngrijit adesea pe când era un copil visător și bolnăvicios. Îi spunea povești amuzante sau înfricoșătoare, imaginare sau inspirate din trecutul bogat și tragic al Scoției, sau îi citea romane sau pasaje din Biblie.

INGINER, AVOCAT SAU SCRITOR?

În ciuda bolii de plămâni de care suferea, Stevenson a avut o copilărie fericită. Conform tradiției familiei, tânărul și-a început studiile de inginer la Universitatea din Edinburgh la 17 ani, dar a renunțat rapid la această meserie. A făcut apoi studii de drept, s-a înscris în barou la 25 de ani, fără să fie hotărât să devină avocat.

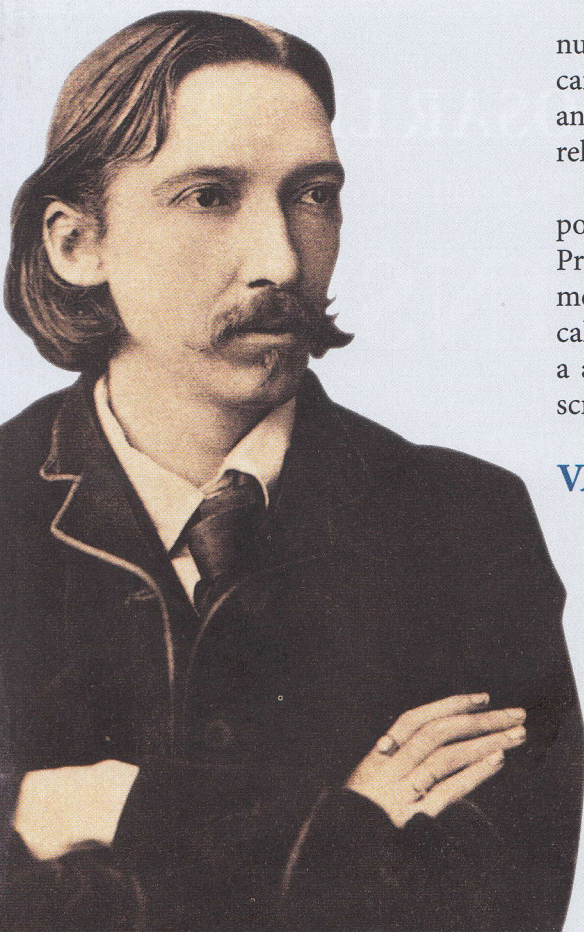
La universitate a descoperit fericirea vieții boeme, și-a schimbat numele din Lewis în Louis și a încălcat toate regulile vieții burgheze cu care crescuse; și-a dat seama că vocația sa este aceea de a scrie (la 16 ani i s-a publicat un pamflet despre sângeroasa răscoală a disidenților religioși scoțieni din 1666).

A scris eseuri cu subiecte aparent religioase, dar, în fapt, istorice și politice, în care și-a manifestat ateismul, ceea ce a atras furia familiei. Prezența sa a fost considerată nepotrivită, astfel că s-a îndepărtat de mediul său caracterizat prin conservatorism moral și social, pe care l-a calificat drept ipocrit. După ce a scris povești fantastice sau umoristice, a abandonat latura de „dandy” și și-a descoperit adevăratul talent de scriitor de romane de aventuri.

VAGABONDUL CĂLĂTOR

Din 1873, Stevenson a început să călătorească în Europa. În 1876 a întâlnit-o pe Fanny Van de Grift, pictoriță americană, cu zece ani mai mare decât el, extravagantă și rebelă, care trăia cu cei trei copii ai săi în Franța. Această situație delicată s-a lovit de opoziția familiei; totuși, Fanny a reușit în cele din urmă să intre în grațiile familiei lui Stevenson și l-a împăcat pe fiu cu tatăl lui. În 1878, tânăra femeie a plecat în America, unde Stevenson i s-a alăturat, falit și foarte bolnav (tuberculoză).

Fotografie
a lui Robert
Louis Stevenson

Autorul

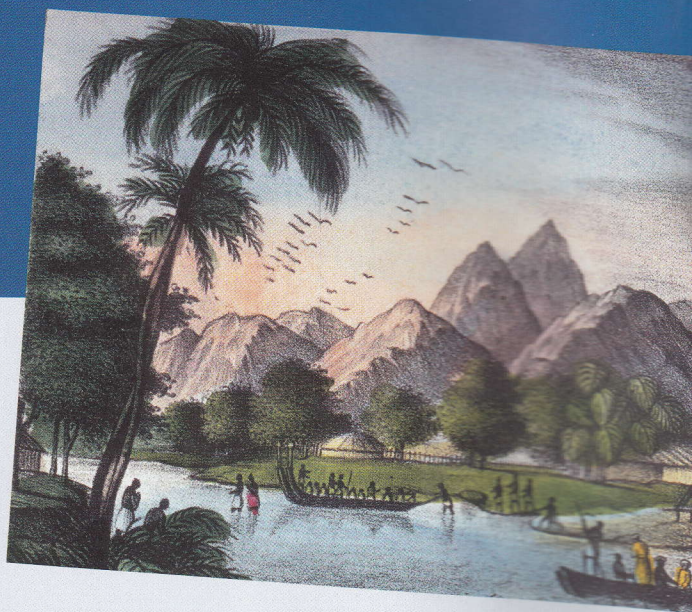
Robert Louis Stevenson (1850-1894)

MORMÂNTUL LUI STEVENSON

Stevenson este înmormântat în Polinezia, după cum i-a fost dorința, lângă mare, pe vârful muntelui Vaea, cu vedere spre Vailima. Mormântul său poartă ca epitaf primele versuri din poemul *Recviem*, scris de Stevenson la Hyères, în 1884:

*Sub vastul cer înstelat
Sapă-mi mormântul și lasă-mă în pace.
Fericit am trăit, fericit am murit
Și mă odihnesc aici de bunăvoie.
Gravează-mi epitaful ce ți-l spun:
Inima sa a ales acest loc,
Pe chei e în sfârșit acasă,
S-a întors din munți vânătorul.*

Insulă din Polinezia
Litografie în acuarelă (1841)

Scriitorul a încercat să-și câștige pâinea lucrând ca ziarist. În 1880, după pronunțarea divorțului ei, Fanny devine doamna Stevenson. Luna de miere petrecută într-o mină de argint dezafectată a devenit ulterior subiectul cărții *Intrușii din Silverado* (*The Silverado Squatters*). Între timp, tânărul făcuse o călătorie la Cévennes, devenită celebră grație epopeii aproape burlești – *Călătorie pe un măgar în Cévennes* (1879): „Eram cel mai fericit animal din Franța”; în prezent, un traseu foarte apreciat de montanari poartă numele „drumul lui Stevenson“.

Revenit în Scoția după un sejur în Elveția, Stevenson a început redactarea romanului *Comoara din insulă*. Pentru îmbunătățirea stării de sănătate, Stevenson s-a instalat cu familia lângă Mediterana, unde a locuit între 1883 și 1884. La reîntoarcerea în Anglia, scriitorul a publicat mai multe texte, printre care *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde*. În 1887, a plecat în America împreună cu familia și cu mama sa, rămasă văduvă. A scris *Seniorul din Ballantrae* și câteva eseuri.

În timpul unei călătorii de trei ani la bordul unei goelete, a descoperit insulele polineziene și a început să se intereseze de particularitățile sociale și politice locale. În 1890, familia s-a instalat în arhipelagul Samoa, pe insula Upolu. Stevenson și-a câștigat stima și încrederea localnicilor apărându-le drepturile împotriva abuzurilor autorităților coloniale engleze, cu riscul de a fi expulzat de pe insulă. Patru ani mai târziu, scriitorul a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. A fost înmormântat pe vârful unui munte care domina oceanul; catafalcul său a fost purtat pe umeri de indigeni. Aceștia îl desemnaseră șef de trib și îl numeau „Tusitala“, care înseamnă „povestitor“.

*Nu doresc decât cerul, acolo sus,
Și potea de sub pașii mei.*